

АНТОН ЧЕХОВ

**ХУМОРИСТИЧНИ
РАЗКАЗИ**

Издателство
ПАРИТЕТ

РУСКИ КНИГИ НА БЪЛГАРСКИ ЕЗИК

Антон Чехов
ХУМОРИСТИЧНИ
РАЗКАЗИ

© Издателство „Паритет“
Петя Талева – превод

Билингва – двуезичен текст, написан на езика на оригинала и езика на превода. Билингвалното четене е един от най-ефективните методи за увеличаване на речниковия състав. Благодарение на контекста и повторенията новите думи се запомнят много по-лесно. Последните изследвания показваха, че четенето на двуезични книги активира областта на главния мозък, вследствие на което овладяването на новия език става по-лесно.

Сборникът с разкази на А. П. Чехов представлява билингва: оригиналният текст на руски език се съпровожда с паралелен превод на български език.

Първите си стъпки в литературата Антон Павлович Чехов (1869 – 1904) прави с кратки разкази и фейлетони, които издава в столичните списания. Именно тези разкази, разкриващи хумористичния талант на писателя, са включени в този сборник. Той ще бъде интересен и полезен на всички, които изучават руски език и искат да разширят речниковия си запас и културния си кръгозор, особено на учениците в руските училища.

Всички права са защитени. Никаква част от тази книга не може да бъде възпроизведена в каквато и да е форма без писменото разрешение на притежателя на авторските права.

ISBN 978-619-153-256-8

Содержание

ХИРУРГИЯ.....	8
ХАМЕЛЕОН	22
ТОЛСТЫЙ И ТОНКИЙ.....	34
ДОЧЬ АЛЬБИОНА.....	42
ЗА ДВУМЯ ЗАЙЦАМИ ПОГОНИШЬСЯ, НИ ОДНОГО НЕ ПОЙМАЕШЬ.....	56
РАЗМАЗНЯ	74
НАЛИМ	82
РАДОСТЬ.....	102
ЗАГАДОЧНАЯ НАТУРА	110
ДАЧНИКИ	118
ЛОШАДИНАЯ ФАМИЛИЯ.....	126
УШЛА.....	142
АХ, ЗУБЫ!	148
В ПОТЕМКАХ	158
ГОСТЬ <i>Сценка</i>	176

Съдържание

ХИРУРГИЯ.....	9
ХАМЕЛЕОН	23
ДЕБЕЛИЯТ И ТЪНКИЯТ	35
ДЪЩЕРЯ НА АЛБИОН.....	43
ОТ ДВА СТОЛА – НА ЗЕМЯТА	57
ЖЕСТОК УРОК	75
НАЛИМ	83
РАДОСТ	103
ЗАГАДЪЧНА НАТУРА	111
ЛЕТОВНИЦИ	119
КОНСКА ФАМИЛИЯ	127
ОТИДЕ СИ.....	143
АХ, ЗЪБИ!.....	149
В ТЪМНИНАТА.....	159
ГОСТЕНИН <i>Сценка</i>	177

ДЛИННЫЙ ЯЗЫК	192
ЭКЗАМЕН НА ЧИН	204
ШУТОЧКА.....	218
ЧТЕНИЕ	234

БЪБРИЦА.....	193
ИЗПИТ ЗА ЧИН	205
ШЕГА.....	219
ЧЕТЕНЕ.....	235

ХИРУРГИЯ

Земская больница. За отсутствием доктора, уехавшего жениться, больных принимает фельдшер Курятин, толстый человек лет сорока, в поношенной чечунчовой жакетке и в истрепанных триковых брюках. На лице выражение чувства долга и приятности. Между указательным и средним пальцами левой руки – сигара, распространяющая зловоние.

В приемную входит дьячок Вонмигласов, высокий коренастый старик в коричневой рясе и с широким кожаным поясом. Правый глаз с бельмом и полузакрыт, на носу бородавка, похожая издали на большую муху. Секунду дьячок ищет глазами икону и, не найдя таковой, крестится на бутылку с карболовым раствором, потом вынимает из красного платочка просфору и с поклоном кладет ее перед фельдшером.

– А-а-а... мое вам! – зевает фельдшер. – С чем пожаловали?

ХИРУРГИЯ

Земска болница. Поради липсата на лекар, заминал да се жени, болните приема фелдшерът Курятин, дебел човек около четирийсетте, с износена жилетка от груба коприна и с изтърган панталон от мек плат. На лицето изражение на чувство за дълг и приятност. Между показалеца и средния пръст на лявата ръка цигара, разнасяща зловоние.

В приемната влиза псалтът Вонмигласов, висок як старец в кафяво расо и с широк кожен колан. Дясното око е с бяло петно и е полузатворено, на носа има брадавица, която отдалече прилича на голяма муха. Една секунда псалтът търси с очи иконата и като не я намира, се кръсти на бутилката с карболов разтвор, после изважда от червена кърпичка просфора и с поклон я слага пред фелдшера.

– Ааа... моето ува...! – прозява се фелдшерът. – Какво имаме?

– С воскресным днем вас, Сергей Кузьмич... К вашей милости... Истинно и правдиво в Псалтыри сказано, извините: „Питие мое с плачем растворях“. Сел на медни со старухой чай пить и – ни боже мой, ни капельки, ни синь-порох, хоть ложись да помирай... Хлебнешь чуточку – и силы моей нету! А кроме того, что в самом зубе, но и всю эту сторону... Так и ломит, так и ломит! В ухо отдает, извините, словно в нем гвоздик или другой какой предмет: так и стреляет, так и стреляет! Согрешихом и беззаконновахом... Студными бо окалях душу грехми и в лености житие мое иждих... За грехи, Сергей Кузьмич, за грехи! Отец иерей после литургии упрекает: „Косноязычен ты, Ефим, и гугнив стал. Поешь, и ничего у тебя не разберешь“. А какое, судите, тут пение, ежели рта раскрыть нельзя, все распухши, извините, и ночь не спавши...

– М-да... Садитесь... Раскройте рот!

Вонмигласов садится и раскрывает рот.

Курятин хмурится, глядит в рот и среди пожелтевших от времени и табаку зубов усматривает один зуб, украшенный зияющим дуплом.

– Отец диакон велели водку с хреном прикладывать – не помогло. Гликерия Анисимовна,

– Добра ви неделя, Сергей Кузмич... При ваша милост... Казано е в Псалтира истинно и правдиво, ще ме извините: „Питието си със сълзи размесвам“. Седнах оня ден със старицата да пием чай и – нито, боже мой, нито капчица, нито ни колко, направо да лягам и да умирам... Отпия мънинко – и сила нямам! А и освен че в самия зъб, ами и цялата тая страна... Ама блъска, блъска! Чак в ухото се усеща, извинете, сякаш в него има пирон или някакъв друг предмет: направо ме прострелва! Согрешил съм и беззаконил съм... Ибо оскверних душата си със срамни грехове и прекарах целия си живот в леност... За греховете, Сергей Кузмич, за греховете! Отец йерей след литургията ме упреква: „Не ти се разбира нищо, Ефим, гъгнив си станал. Пееш и нищо не ти се разбира“. А какво ти пее, видите ли, като устата си не мога да отворя, съвсем е подута, извинете, и цяла нощ не съм спал...

– Мда... Седнете... Отворете устата...

Вонмигласов сяда и отваря устата.

Курятин се мръщи, гледа в устата и сред пожелтелите от времето и от тютюна зъби вижда един зъб, украсен със зееща дупка.

– Отец дякон ми нареди да го налагам с водка с хрян – не помогна. Гликерия Анисимовна,

дай бог им здравья, дали на руку ниточку носить с Афонской горы да велели теплым молоком зуб полоскать, а я, признаться, ниточку-то надел, а в отношении молока не соблюл: бога боюсь, пост...

– Предрассудок... (Пауза.) Вырвать его нужно, Ефим Михеич!

– Вам лучше знать, Сергей Кузьмич. На то вы и обучены, чтоб это дело понимать как оно есть, что вырвать, а что каплями или прочим чем... На то вы, благодетели, и поставлены, дай бог вам здравья, чтоб мы за вас денно и нощно, отцы родные... по гроб жизни...

– Пустяки... – скромничает фельдшер, подходя к шкапу и роясь в инструментах. – Хирургия – пустяки... Тут во всем привычка, твердость руки... Раз плюнуть... Намедни тоже, вот как и вы, приезжает в больницу помещик Александр Иваныч Египетский... Тоже с зубом... Человек образованный, обо всем спрашивает, во все входит, как и что. Руку пожимает, по имени и отчеству... В Петербурге семь лет жил, всех профессоров перенюхал... Долго мы с ним тут... Христом-богом молит: вырвите вы мне его, Сергей Кузьмич! Отчего же не вырвать? Вырвать можно. Только тут понимать надо, без понятия

да им даде Бог здраве, дадоха да нося на ръката си конец от планината Атон и рекоха да жабуря зъба с топло мляко, а аз, да си призная, сложих конца, но по отношение на млякото не спазвах: боя се от Бога, нали е пост...

– Предразсъдък... (Пауза.) Трябва да се извади, Ефим Михеич!

– Вий по-добре знаете, Сергей Кузьмич. За това сте учили, да разбирате тая работа както е, кое да се извади, а кое с капки или с нещо друго... За това вие, благодетели, сте сложени, Бог здраве да ви дава, тъй щото ние за вас денонощно, бащици родни... до гроб...

– Дреболия... – скромничи фелдшерът, отива до шкафа и рови в инструментите. – Хирургията е дребна работа... Тук за всичко трябва навик, твърда ръка... Нищо работа... Она ден също като вас идва в болницата помещикът Александър Иваныч Египетски... Също зъб... Човекът образован, за всичко разпитва, всичко различва как и какво. Ръкува се, име и фамилия... В Петербург е живял седем години, при всичките професори ходил... Тук дълго с него... Моли в името на Христа: извадете го, Сергей Кузьмич! Защо да не го извадя? Мога да го извадя. Само че за това трябва да си наясно, без разбира-